

Arrest

nr. 84 205 van 4 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 augustus 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 28 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 februari 2012.

1.3. Op 2 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Gulkhanda (provincie Kabul) geboren te zijn. U bent een Tadzjiekse van etnische origine. U was nog erg jong toen een bombardement het leven kostte aan uw ouders en jongere broer. U en uw zus M.(...) V.(...) (O.V. X) werden opgevangen door een vriend van uw vader. Hij woonde met zijn gezin in Rabat (provincie Parwan). Zijn zoon D.(...) M.(...) A.(...) (O.V. X) werd later uw echtgenoot. De tweede zoon D.(...) D.(...) A.(...) (O.V. X) huwde met uw zus. In de tijd van de Taliban woonde u een tijdlang in Kapisa. Na de val van het Talibanregime keerden jullie terug naar Rabat.

Uw schoonfamilie kende een vete met een aantal commandanten. G.(...) A.(...), de oudere broer van uw man, was ooit actief voor een partij en doodde toen een commandant van de Taliban. G.(...) A.(...) werd zes maanden na de val van het Talibanregime op zijn beurt om het leven gebracht. U bent niet op de hoogte van de namen van de vijanden van uw schoonfamilie.

De jaren in Rabat gingen voorbij. U en uw zus bleven bijna altijd in huis. Jullie zorgden voor het huishouden en de kinderen. De mannen werkten op het land. Vier jaar geleden zijn jullie vijanden naar het huis gekomen. Op een moment dat u en uw gezin er niet waren, zijn zij het huis binnengedrongen en hebben zij uw schoonouders en schoonzus vermoord.

Uw man en schoonbroer wilden niet langer in Afghanistan blijven. Zij gingen naar Kabul waar ze een smokkelaar regelden. Uw schoonbroer werd er door vier gemaskerde mannen aangevallen en neergestoken. Hij diende een tijdlang voor verzorging te worden opgenomen in een hospitaal.

Vervolgens zijn jullie (uw gezin en het gezin van uw zus) uit Afghanistan vertrokken. Via een u volledig onbekende reisweg bent u na negen maanden in een u onbekend land gekomen. Op 24/10/2008 werden in Mytilini (Griekenland) uw vingerafdrukken genomen, zo blijkt uit het administratief dossier. U en uw zus geraakten gescheiden van de mannen. U en de kinderen konden naar België verder reizen: uw zus en uzelf vroegen op 19/08/2009 asiel aan. Jullie mannen konden Griekenland pas veel later verlaten. Op 04/02/2010 diende ook uw man een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. België achtte Griekenland verantwoordelijk voor uw asielaanvraag. Omdat u niet binnen de zes maanden naar Griekenland werd teruggebracht, werd België alsnog verantwoordelijk voor uw asielaanvraag.

Op 28/10/2010 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de vijanden van uw schoonfamilie vreest. U bent niet in het bezit van enig document dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisroute na te gaan. U legt wel twee attesten voor van "Exil", "een gezondheidscentrum voor vluchtelingen".

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor van uw man, uzelf, uw zus en uw schoonbroer is gebleken dat jullie kennis van tal van aspecten van het leven in Afghanistan bijzonder summier is. In de beslissing van uw man worden een aantal vaststellingen aangekaart waaruit dient te worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat jullie in Parwan hebben gewoond. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u en uw familieleden oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig zijn en hier ooit hebben gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan jullie beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van jullie vrees voor vervolging en jullie nood aan subsidiaire bescherming. Indien jullie het de asielinstanties immers niet duidelijk maken waar en onder welke omstandigheden jullie doorheen jullie leven werkelijk heeft verbleven, maken u uw familieleden het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op jullie leefsituatie en jullie eventuele nood aan bescherming.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u en uw familieleden het allerm minst aannemelijk maken dat jullie werkelijk afkomstig zijn uit de door jullie voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele opmerkelijke **verklaringen die u zelf aflegde** en die vragen doen rijzen bij uw verblijf in Afghanistan. Zo stelt u dat u van Darnama in Kapisa afkomstig bent. U kan evenwel niet verduidelijken in welk district Darnama ligt. Uiteindelijk stelt u dat het

district eveneens Kapisa heet (CGVS, p.4), hoewel u even voordien nog meende dat het “misschien” in Mahmud Raqi gelegen is (CGVS, p.2). Uit de informatie blijkt niet dat Kapisa een district van de gelijknamige provincie is. Uit de aanwezige bronnen blijkt wel dat Darnama in het district Koh Band ligt. Dat u daarvan niet op de hoogte bent, is merkwaardig, temeer u even voordien stelde dat “mensen van Afghanistan weten waar Darnama ligt” (CGVS, p.2). Verder verklaart u dat u tijdens het regime van de Taliban in Kapisa woonde. Het is dan ook opmerkelijk dat u meent dat uw oudste kind (geboren in 2000) in Parwan geboren is (CGVS, p.5). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u voor de bevalling enkele dagen naar Bagram terugkeerde (CGVS, p.6), wat niet overtuigt, temeer uw vrouw dezelfde vergissing maakte en uiteindelijk verklaarde niet te weten waar haar eerste kind geboren werd (CGVS, vrouw, p.4).

Verder stelt u dat er in Rabat een school is voor jongens maar heeft u er weinig precieze informatie over. Zo weet u niet tot welke leeftijd men er school kan lopen (CGVS, p.10). U meent dat het tot de leeftijd van twaalf of dertien jaar is, terwijl de aanwezige informatie melding maakt van de Abuzar Ghafari High School, wat doet veronderstellen dat leerlingen er tot de twaalfde graad terecht kunnen. Dat u geen afdoend antwoord heeft op een paar evidente vragen over uw regio van herkomst, is een eerste opmerkelijke vaststelling.

Bovendien dient te worden gewezen op de verklaringen van uw broer, vrouw en schoonzus die op tal van punten vaag, inconsistent en in strijd met uw verklaringen zijn gebleken.

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is gebleken dat ook **de verklaringen van uw broer** D.(...) A.(...) niet geloofwaardig zijn. Vooreerst is het niet aannemelijk dat iemand die dertig jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, nauwelijks iets weet over de geografie van zijn land. Gevraagd naar provincies van Afghanistan, slaagt uw broer er niet in behalve Parwan één andere provincie bij naam te noemen, ook niet als het Commissariaat-generaal bij wijze van voorbeeld de provincies Faryab en Nangarhar noemt (CGVS, broer, p.3). De Afghaanse term voor provincie (“welayat”) is hem onbekend (CGVS, broer, p.3). Als uw broer wordt gevraagd om enkele Afghaanse steden te noemen, antwoordt hij dat hij geen alpinist is die de bergen beklom om andere steden te zien (CGVS, broer, p.5). Het is niet geloofwaardig dat een dertigjarige man uit Afghanistan geen namen van provincies of steden in zijn land zou kunnen noemen. Voorts beweert uw broer dat hij de Afghaanse kalender machtig is maar nergens toont hij dat ook aan. Zo vermijdt hij doorheen het gehoor één Afghaans jaartal te noemen, zegt hij zich niet te herinneren in welk jaar jullie Afghanistan verlieten (CGVS, broer, p.4) en weet hij niet in welke maand zijn kinderen geboren zijn (CGVS, broer, p.4).

Voorts kan er worden gewezen op een merkwaardige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u en uw broer hebben afgelegd. Zo maakte u een schets van jullie huis in Rabat en merkte u op dat jullie buurman K.(...) M.(...) is (CGVS, p.9). Uw broer beweert dan weer dat een zekere G.(...) A.(...) jullie buur was. Geconfronteerd met de naam K.(...) M.(...) zegt uw broer dat deze verder dan G.(...) A.(...) woont (CGVS, broer, p.5). Dit blijkt alvast niet uit de tekening die u maakte. Dit is hoogst opmerkelijk indien jullie hier werkelijk een hele periode geleefd zouden hebben.

Bovendien lijkt uw broer eveneens de grootste moeite te hebben om duidelijk te maken tot welke partij uw broer G.(...) A.(...) behoorde. Zo stelt hij aanvankelijk dat G.(...) A.(...) voor Hezb-i Islami vocht en noemt hij Rabbani de leider van Hezb-i Islami en Hekmatyar de leider van Jamiat (CGVS, broer, p.2,3). Iemand die uit een familie van Jamiat aanhangers komt (ook uw vader zou actief zijn geweest bij de partij, CGVS, p.2) zal zich niet op dergelijke fouten laten betrappen. Eveneens opmerkelijk is dat uw broer behalve Jamiat en Hezb-i Islami geen andere van de nochtans zeer talrijke politieke partijen in Afghanistan kent. Behalve deze twee partijen is er volgens hem enkel Dr. Najib (CGVS, broer, p.5). Dergelijk gebrek aan politieke kennis is zeer ongewoon voor iemand die altijd in Afghanistan zou hebben gewoond en zeker voor iemand die uit een politiek nest beweert afkomstig te zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat **de verklaringen van uw vrouw** bevestigen dat jullie al sinds zeer lang niet in Afghanistan woonden. Zo stelt uw vrouw eerst dat zij in Rabat woonde maar situeert zij Rabat en het district Bagram verkeerdelijk in de provincie Kapisa (CGVS, vrouw, p. 3). Als het Commissariaat-generaal voorts vraagt welke andere districten er in Kapisa zijn, noemt zij dorpen die in de nabijheid van Rabat liggen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij geen idee heeft wat een ‘woleswali’ of district is (CGVS, vrouw, p.3). In tweede instantie herinnert zij zich dat Rabat in de provincie Parwan ligt (CGVS, vrouw, p.4). Het is evenwel opmerkelijk dat zij behalve Parwan en Kapisa geen andere provincies in Afghanistan kent (CGVS, vrouw, p.4). Vervolgens blijkt nogmaals dat uw vrouw niet weet wat een district is. Gevraagd naar de namen van districten in Parwan, stelt zij dat ze ongeletterd is en geen mensen ging bezoeken (CGVS, vrouw, p.4). Als haar wordt gevraagd of zij behalve Deh Sabs en Deh Hazara nog namen van dorpen nabij Rabat kent, noemt zij slechts Rabat, Kapisa en Parwan en voegt zij eraan toe dat dit de namen zijn die zij kende (CGVS, vrouw, p.5). Dit alles is hoogst merkwaardig. Verder stelt zij dat ze ten tijde van de Taliban vier jaar in de provincie Kapisa woonde. Uw vrouw kan echter niet verduidelijken waar in Kapisa jullie zouden hebben verbleven

(CGVS, vrouw, p.4). Van iemand die ongeveer vijftien jaar in de provincies Parwan en Kapisa zou hebben gewoond, mag een begin van kennis worden verwacht. Dit is hier geenszins het geval.

Voorts blijkt dat uw vrouw nog nooit heeft gehoord over de befaamde gevangenis van Bagram of over de aanwezigheid van een luchtmachtbasis in Bagram (CGVS, vrouw, p.6). Nochtans stelt u dat Bagram dichtbij is en dat de vliegtuigbewegingen vanuit uw dorp kon zien (CGVS, p.9,10). Ook dit is een zeer opmerkelijke vaststelling.

Verder weet zij niet tot welke partij uw vermoorde broer zou hebben behoord noch kent zij een van de mujahedinpartijen in uw regio of in Afghanistan bij naam (CGVS, vrouw, p.5). Evenmin kent zij de namen van de lokale commandanten waarmee uw familie een probleem had of weet zij hoe de Talib heette die eertijds door uw broer werd vermoord (CGVS, vrouw, p.5). Zelfs als het Commissariaat-generaal de namen J.(...), B.(...) en N.(...) A.(...) noemt, blijkt dat zij niets over deze personen weet (CGVS, vrouw, p.5,6). Ook van een ongeletterde Afghaanse vrouw mag worden verwacht dat zij enigszins op de hoogte is van de problemen die tot jullie vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook **de verklaringen van uw schoonzus** aantonen dat jullie herkomst uit Afghanistan niet geloofwaardig is. U tekende een rudimentaire plattegrond van het huis in Rabat waar jullie jarenlang zouden hebben samengewoond. Het is zeer opmerkelijk dat uw schoonzus, zelfs na herhaaldelijk aandringen, weigert een schets te maken van het huis waar zij zou hebben gewoond en waar haar leven zich zou hebben afgespeeld (CGVS, schoonzus, p.4). Dat zij dit weigert te doen, doet vermoeden dat jullie niet in dit huis hebben samengewoond. Dit blijkt overigens uit haar verklaringen. Zo stelt zij zich niet te kunnen herinneren of de wijngaarden links of rechts van het huis gelegen waren (CGVS, schoonzus, p.4). Nochtans blijkt uit uw schets dat de wijngaarden links én rechts van het huis liggen. Het is onwaarschijnlijk dat zij zich dergelijke zaken niet zou kunnen herinneren.

Ook over de situatie in het dorp Rabat schort er duidelijk iets aan jullie verklaringen. Zo meent uw schoonzus dat er in het dorp een school is voor jongens en meisjes (CGVS, schoonzus, p.5), terwijl u verklaart dat de school enkel jongens toelaat. Mensen met kinderen zullen zich hieromtrent wellicht niet vergissen. Als uw schoonzus wordt gevraagd wie het dorpshoofd van Rabat is, blijkt dat zij niet weet wie dit is (CGVS, schoonzus, p.5). Uzelf gaf nochtans de namen van de twee dorpshoofden die Rabat zou tellen (CGVS, p.10).

Voorts zegt uw schoonzus, net zoals uw vrouw, evenmin te weten waar in Kapisa zij gedurende vier jaar zou hebben gewoond. Zij argumenteert dat zij erg jong was (CGVS, schoonzus, p.3), wat niet overtuigt. In 2001, bij de val het regime van de Taliban toen jullie naar Rabat zouden zijn teruggekeerd, was zij ongeveer achttien jaar oud. Zelf heeft zij geen idee wanneer het Talibanregime ten val kwam (CGVS, schoonzus, p.3).

Voorts blijkt haar geografische kennis van de plaats waar ze sinds haar achttiende zou hebben gewoond, eveneens onbestaande. Gevraagd naar de naam van het district waar Rabat gelegen is, noemt zij eerst Rabat, verklaart zij vervolgens dat het district Parwan heet en zegt zij tenslotte dat Rabat tot het district Chaikale Rabat behoort (CGVS, schoonzus, p.3). Dit alles is zeer merkwaardig. Geconfronteerd met de naam Bagram, de correcte naam van het district, zegt uw schoonzus dat zij die naam wel eens heeft gehoord maar kan zij deze naam niet thuisbrengen (CGVS, schoonzus, p.3). Dit is niet geloofwaardig. Jarenlang zou zij in Bagram hebben gewoond, het gelijknamige districtscentrum is vlakbij en de luchthaven en gevangenis van Bagram zijn gekende locaties. Ook als haar gevraagd wordt of zij namen van provincies of steden in Afghanistan kent, moet zij het antwoord schuldig blijven (CGVS, schoonzus, p.4). Dit alles bevestigt eens te meer dat aan jullie verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot is het zeer verwonderlijk dat uw schoonzus meent dat uw broer tot de partij Hezb-i Islami behoorde (CGVS, schoonzus, p.5), terwijl u stelt dat uw broer een commandant van Jamiat was en dat jullie vijanden in het kamp van Hezb-i Islami zitten. Als het Commissariaat-generaal deze tegenstrijdigheid opmerkt, stelt uw schoonzus dat vrouwen in Afghanistan niet op de hoogte worden gehouden van dergelijke zaken (CGVS, schoonzus, p.5). Echter, in de Afghaanse context zijn dergelijke zaken van groot belang en is het niet aannemelijk dat men daaromtrent dusdanig blundert, te meer de activiteiten van uw broer volgens jullie verklaringen een enorme impact hadden op jullie dagelijkse leven en aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan lagen. Overigens blijkt dat ook uw schoonzus niet weet hoe jullie vijanden in Afghanistan heten of tot welke partij of groepering zij behoren (CGVS, schoonzus, p.5). Ook dit is veelzeggend en ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas totaal.

Gezien de vaststelling dat jullie herkomst uit Afghanistan bedrieglijk is, kan aan jullie problemen die zich in Bagram zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht.

Bovenvermelde opmerkingen laten evenmin toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste

jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfsituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legt geen enkel document voor dat zou toelaten uw beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan. De attesten stellen dat u psychische problemen heeft en hiervoor in langdurige behandeling bent. De psychologe wijt uw klachten aan de talrijke trauma's uit het verleden, zonder dat zij hierover in detail treedt. Deze attesten bieden geen verklaring voor het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven en voor de talrijke ongeloofwaardige elementen in het relaas van uw familieleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verzoekster zich volkomen bewust te zijn van de nutteloosheid van huidig beroep, nu het geen effectief rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 EVRM. Zij verwijst in dit verband naar cijfers inzake de beslissingen genomen door de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meent dat deze cijfers toelaten te stellen dat er geen enkel devolutief onderzoek wordt uitgevoerd door de Raad.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EC, voert verzoekster dat de objectieve situatie in Afghanistan en alle relevante feiten in verband met het land van herkomst niet in rekening wordt genomen in de bestreden beslissing, evenmin als verifieerbare feiten of de cultuur. Enkel de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt beoordeeld, op basis van een totaal subjectieve en ethnocentristische beoordeling. Verzoekster vervolgt dat het Cedoca-rapport geen enkele informatie geeft over de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan, over gedwongen huwelijken of over de situatie van meisjes zonder ouders. Zij

wijst erop dat zij reeds het slachtoffer was van vervolging: zij was gehuwd zonder haar toestemming en zij had nooit het recht om naar buiten te gaan. Dit maakt volgens verzoekster een vervolging uit, meer bepaald *“verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen”* op basis van gender. Zij citeert artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en haalt aan dat zij in België cursussen heeft gevolgd, naar een psychologe gaat en een normaal leven kan lijden, hetgeen onmogelijk is in haar land van herkomst, waar zij het leven lijdt van een gevangene in haar familie en haar vrijheid onbestaande is, wat een onmenselijke behandeling uitmaakt. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over deze situatie zelfs geen woord zegt, toont aan dat zij de vreselijke situatie van weeskinderen die uitgehuwelijkt worden in een andere familie niet kent of niet serieus neemt, aldus verzoekster. Zij besluit dat in de bestreden beslissing geen goede redenen worden gegeven om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat het feit dat Afghaanse vrouwen geen geografische kennis hebben niets bewijst en dat zij duidelijk heeft gezegd dat zij bijna altijd binnenhuis verbleven. Vervolgens verwijst zij naar een nota van het BCHV over Afghaanse vluchtelingen en over de geloofwaardigheid. Verzoekster haalt een aantal statistieken aan waaruit zij besluit dat de statistische kans dat zij in een ander land was dan Pakistan of Iran zo klein is dat men ze niet in rekening kan brengen. Na een verwijzing naar de situatie in Pakistan en Iran meent verzoekster dat beide landen niet als veilige derde landen kunnen worden beschouwd en dat de vraag om bescherming dient te worden beoordeeld naar Afghanistan toe. Tot slot verwijst verzoekster opnieuw naar de nota van het BCHV omtrent de juridische problemen rond het begrip “recent verblijf”.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Te dezen kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Uit de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat verzoeker beschikt over een beroep dat voldoet aan de waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM. Er kan derhalve niet worden ingezien op welke wijze een loutere verwijzing naar cijfers inzake het aantal door de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen beslissingen en de aard van deze beslissingen kan aantonen dat verzoekster niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Verzoekster laat tevens na de door haar aangevoerde schending van artikel 3 EVRM toe te lichten zodat ook dit onderdeel van het eerste en het derde middel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd. Ten overvloede kan te dezen worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering

of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) haar echtgenoot enkele opmerkelijke verklaringen aflegde die vragen doen rijzen bij zijn verblijf in Afghanistan, hij in het bijzonder geen afdoend antwoord heeft op een paar evidente vragen over zijn regio van herkomst en de verklaringen van verzoekster, haar schoonbroer en haar zus bovendien op tal van punten vaag, inconsistent en in strijd met de verklaringen van haar echtgenoot zijn gebleken zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat zij en haar familieleden het allerminst aannemelijk maken dat zij werkelijk afkomstig zijn uit de door hen voorgehouden regio en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio en (ii) zij geen enkel document voorlegt dat toelaat haar beweerde identiteit, herkomst of reisweg na te gaan en de door haar neergelegde attesten, waarin wordt gesteld dat zij psychologische problemen heeft en zij hiervoor in langdurige behandeling is geen verklaring bieden voor het ongeloofwaardige karakter van haar asielmotieven en voor de talrijke ongeloofwaardige elementen in het relaas van haar familieleden. Op grond van deze vaststellingen wordt besloten dat verzoekster het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor haar komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van haar asielrelaas en vluchtmotieven en dat haar verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in haren hoofde of van haar verblijfssituatie in eventuele derde landen zodat haar het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.6.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, nagenoeg volledig ongemoeid laat, op de opmerking na dat het feit dat Afghaanse vrouwen geen geografische kennis hebben niets bewijst en dat zij duidelijk heeft gezegd dat zij bijna altijd binnenhuis verbleven. Dit kan echter niet verklaren waarom ook de verklaringen van verzoeksters echtgenoot en schoonbroer van dien aard zijn dat deze niet toelaten enig geloof te hechten aan hun recente afkomst uit Afghanistan. Verzoekster toont bovendien op generlei wijze aan dat de situatie van vrouwen in Afghanistan van dien aard is dat zij geen enkele notie zouden hebben van de plaats waar zij wonen of van de omliggende dorpen, districten en provincies. Van een persoon die gedurende verschillende jaren op een bepaalde plaats woont, kan naar het oordeel van de Raad redelijkerwijs worden verwacht dat zij enige notie heeft van de directe geografie, zelf als leefde zij hoofdzakelijk binnenshuis. Het argument dat zij bijna altijd binnenhuis verbleven, kan dan ook niet in het minst overtuigen. Zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissing, blijken verzoekster en haar zus daarenboven evenmin op de hoogte te zijn van de problemen die tot het vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid. Hoewel kan worden aangenomen dat zij niet noodzakelijk van alle details hiervan op de hoogte zijn, kan toch worden verwacht dat zij in zekere mate de problemen kunnen toelichten die aanleiding gaven tot de vlucht uit hun land van herkomst.

2.6.2. De Raad wijst er verder op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht de kennis van betrokkene over de streek van herkomst te toetsen. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij enige kennis heeft van de situatie in zijn/haar land of regio van herkomst en dat hij/zij achtergrondinformatie kan verschaffen over de door hem/haar aangehaalde vrees voor vervolging. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster en haar familieleden, mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid afleiden dat zij niet het bewijs leveren van hun beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die zij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden.

Dat in casu de beoordeling van verzoeksters geloofwaardigheid zou gebeurd zijn op basis van een totaal subjectieve en ethnocentristische beoordeling, wordt door verzoekster allerminst concreet aangetoond. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze informatie over de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan, over gedwongen huwelijken of over de situatie van meisjes zonder ouders – informatie welke overigens door verzoekster evenmin wordt bijgebracht – een ander licht zou kunnen

werpen op de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu verzoekster tijdens haar gehoor op geen enkel moment heeft aangehaald dat haar huwelijk met haar man neerkomt op een vervolging of een reëel risico op ernstige schade die internationale bescherming rechtvaardigt. Uit het gehoorverslag blijkt dat de genderproblematiek slechts zijdelings werd gesuggereerd door verzoeksters raadsman (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). Het volstaat echter geenszins te verwijzen naar de algemene, niet nader toegelichte situatie in een bepaald land om aan te tonen dat verzoekster in dat land, waarvan zij bovendien niet aannemelijk maakt er de laatste jaren effectief te hebben verbleven, daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, welk artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*, herhaalt de Raad dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt zodat zij derhalve de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet aantoonde.

Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij/zij zoals in casu daarenboven geen enkel documenten indient waaruit zijn/haar identiteit, nationaliteit en afkomst blijkt, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn/haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.

2.6.3. In de mate verzoekster lijkt te menen dat er casu toepassing is gemaakt van het begrip “veilig derde land”, gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar een “veilig derde land” of “veilig land van asiel” door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werd genomen. Het is de Raad al helemaal niet duidelijk waarom verzoekster van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “schijnt te denken” dat verzoekster in Iran of Pakistan heeft gewoond. De essentie van de bestreden beslissing is net het besluit dat verzoekster het Commissariaat-generaal verhindert kennis te nemen van haar verblijfplaats gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat slechts toelichting wordt gegeven bij de situatie waarin miljoenen Afghanen zich bevinden, in samenlezing met het gegeven dat het voor de asielinstanties van belang is om te kunnen vaststellen uit welke regio verzoekster precies afkomstig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit op goede gronden dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire

beschermingsstatus kan worden toegekend omdat, gelet op de manifest ongeloofwaardige verklaringen van verzoekster en haar familieleden, geen correcte inschatting kan worden gemaakt van hun verblijfplaats(en) voor hun komst naar België, al dan niet buiten Afghanistan. De verwijzing naar de situatie in Pakistan en Iran doet dan ook niet ter zake.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde attesten waaruit blijkt dat zij psychische problemen heeft en zij hiervoor in langdurige behandeling is, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze attesten niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoeksters asielmotieven.

2.8. De in het verzoekschrift geciteerde kritiek van het BCHV op de methode van onderzoek van asielaanvragen van Afghaanse vluchtelingen vermag niet afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen, noch aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier. Zoals blijkt uit wat voorafgaat worden deze motieven in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.9. Waar verzoekster in fine vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat er onderzoek kan gevoerd worden naar de situatie van vrouwen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS